

Γνώμη

Τα δυτικά ΜΜΕ

Πολύ μελάني διαθέτει ο δυτικός Τύπος με αφορμή μια διαδήλωση στο Καλίνινγκραντ και την «απο-πουτινοποίηση» της Ρωσίας, χωρίς να αναφέρει το παραμικρό για τις δημοσκοπήσεις που εξαίρουν την αποτελεσματικότητα της κυβέρνησης. Τα δυτικά μέσα έχουν πρόβλημα: τώρα που ο Ψυχρός Πόλεμος τελείωσε, δεν υφίσταται πλέον το «αυτοί» για να δικαιολογήσει το «εμείς», άρα πρέπει να το κατασκευάσουν. Η Αφρική είναι ένας σκοτεινός τόπος, όπου οι φρικτές κυβερνήσεις και η κληρονομιά της αποικιοκρατίας έχουν δημιουργήσει φοβερή φτώχεια. Οι μόνες ειδήσεις που φτάνουν από εκεί είναι αρνητικές, αλλά η Αφρική δεν είναι αρκετά ισχυρή για να θεωρηθεί εχθρός. Η Ασία; Πολύ μακριά. Η Λατινική Αμερική; Ούτως ή άλλως, υπήρξε για χρόνια η πίσω «αυτή» των ΗΠΑ. Στην περίπτωση της ΕΣΣΔ, τα ίδια ΜΜΕ είχαν έναν θαυμάσιο εχθρό που στεκόταν από την άλλη πλευρά του σιδηρού παραπετάσματος και δίπλα στην πόρτα της Ευρώπης! Η ΕΣΣΔ διαλύθηκε και στις πρόσφατες δημοσκοπήσεις το Κομμουνιστικό Κόμμα έχει ποσοστό 7% και η Ενωμένη Ρωσία του Μεντβέντεφ και του Πούτιν βρίσκεται στο 54%. Τα δυτικά ΜΜΕ, όμως, ψάχνουν για τον Κασπάροφ.

ΠΑΡΒΔΑ

Ο Κόσμος

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

2 Canal Rd., St. Peters NSW 2044

Phone: (02)9550 1088 (5 lines), Fax: 9550 1699

www.kosmos.com.au

e-mail: kosmos@kosmos.com.au

PUBLISHER: HELLENIC PUBLISHING PTY LTD
ACN 100 126 887

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ: Θεόδωρος και Αναστασία Κωνσταντίνου

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ

Άννα Αρσένη (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Ρία Μιχαήλ (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Ματίνα Μπουτσικάκη (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Θεόδωρος Περρής (Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση)

Παναγιώτης Νικολάου (Αθλητικά)

Λάκης Κονιστής (Sports)

Παύλος Θεοδωρακόπουλος (Διαφημιστικό-Ρεπορτάζ)

Γιώργος Χατζηβασιλίας (Αρθρογραφία, Ρεπορτάζ)

Δέσποινα Μπαχά (Αρθρογραφία)

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Γεώργιος Μητρόπουλος, Χριστίνα Μπούζιος,

Δημήτρης Καμετόπουλος, Παναγιώτης Διαμάντης,
Χριστίνα Σταυροπούλου, Φώτης Κάλης, Γιάννα Μαυράκη

website by platyrrahos publishing

ΤΙ ΧΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Οσκαρ ιδεοληψίας

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΡΙΑΝΤΗΣ

«Πώς έλεγε η διαφήμιση «Πίνεις μπίρα; Κάνει καλό!». Έτσι και με το «Hurt Locker», τον οσκαρικό θρίαμβο της Κάθριν Μπίγκελου. Πας στον πόλεμο; Κάνει καλό! Το πολιτικό μήνυμα της 82ης φετινής τελετής, απλό. Ο ιμπεριαλισμός ο μεγάλος ευνοούμενος του θείου Οσκαρ. What a shame! Για τρεις λόγους. Ο πρώτος τα ταμεία.

Λένε -και συνήθως συμβαίνει- πως όταν το εμπορικό πορεύεται με το καλλιτεχνικό, τότε είναι φαρσοί ο κάτοχος και των δύο αυτών αρετών. Λάθος. Το «Hurt Locker» μετά βίας απέφερε 15 εκατομμύρια δολάρια. Για το Χόλιγουντ φιστίκια. Αντιθέτως, το «Avatar» πάει να καταρρίψει το εμπορικό ρεκόρ του «Τιτανικού».

Λένε -και συνήθως συμβαίνει- ότι η εφαρμογή πρωτοποριακής τεχνολογίας και μάλιστα 3D προμοδοτείται. Κι όμως. Το «Avatar», με τη διαστημική του τεχνική, ταπεινώθηκε στα Οσκαρ από μια πολεμική περιπέτεια με τη μηχανή στο χέρι.

Λένε -και συνήθως συμβαίνει- ότι η εποχή Ομπάμα ευνοεί και την κριτική σε πάσης φύσεως πολεμικές εισβολές, και την αυτοκριτική για την οικονομική κρίση, και τις μαζικές απολύσεις (όπως το «Ραντεβού στον αέρα» με τον Τζορτζ Κλούνι). Λάθος. Το «Hurt Locker» είναι ο Ράμπο, τα

«πράσινα μπερέ» και ο Τζον Γουέιν χωρίς πλαστικό ντεκόρ και χάρτινους ήρωες.

Λένε, τέλος -και συνήθως δεν συμβαίνει- ότι τα Οσκαρ ουδεμία σχέση με την πολιτική έχουν. Πλάμη. Οι μισές φετινές υποψήφιες για το Οσκαρ είναι πολιτικές. Εξ αυτών το «Avatar» -εκτός των άλλων αρετών- είναι μνημείο αντιιμπεριαλισμού. Η μοναδική χολιγουντιανή υπερπαραγωγή όπου οι Μοϊκανοί κατατροπώνουν τους καουμπόηδες της Αμερικής. Αποτέλεσμα; Τρία -τεχνικά- Οσκαρ της παρηγοριάς. Αντε, πάρε κι εσύ να μην γκρινιάξεις.

Δεύτερο απόπτημα (να μην πω έγκλημα), το Οσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσης παραγωγής. Τι είχας θείε; -τι είχα πάντα. Κερδοσιμμένος ο Αργεντινός Χουάν Χοσέ Καμπανέλα για το «El secreto de sus Ojos» (Το μυστικό των ματιών σου). Δεν λέω. Ταινία ευπρεπής στα όρια του καλού. Αλλά όχι και ό,τι καλύτερο. Χαμένος ο Αυστριακός Μίκαελ Χάνεκε και η «Λευκή κορδέλα», το ευρωπαϊκό αριστούργημα της χρονιάς. Το φονάζουν και τα ελληνικά ταμεία. Μια τρίωρη, ασπρόμαυρη ιστορία έκοψε 70.000 εισιτήρια. Τυφλοί οι ακαδημαϊκοί. Αμφιβάλλω αν οι περισσότεροι έριξαν έστω ένα βλέφαρο σ' αυτό το μνημειώδες έργο. Στη θέση τους θα την είχαν προκρίνει για τις περισσότερες υποψηφιότητες».

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
Ημερήσια Πολιτική και Οικονομική Εφημερίδα

Τελικά θα σωθούμε μόνοι μας!

ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η άθλια διαχείριση του πλεονεκτήματος ανάπτυξης, που διέθετε η εθνική οικονομία από την υποτίμηση της δραχμής (Μάρτιος 1998) μέχρι τη στιγμή που η δεύτερη φάση της διεθνούς κρίσης χτύπησε την αδύναμη δομή της οικονομίας μας (Σεπτέμβριος 2008), μας αφάιρεσε το μεγαλύτερο πλεονέκτημα αυτής της δεκαετίας: τον σταθεροποιητικό ρόλο που διαδραμάτισε ένα βαρύ και σταθερό νόμισμα, το ευρώ. Με τη διεθνή κρίση, το περιθώριο δανεισμού άνοιξε, στις αρχές Μαρτίου 2009, στις 303 μονάδες βάσης. Το δειλό πακέτο μέτρων μείωσε το άγος από κάτω από τις 200 μονάδες. Η ζημιά είχε γίνει.

Ευτυχώς, όπως προβλέπεται στις δημοκρατίες, η κυβέρνηση Καραμανλή απομακρύνθηκε με τη λαϊκή ψήφο, μετά μάλιστα τη δική της πρωτοβουλία. Η πρόθεση του πολιτικού κόσμου να ασχοληθεί, στα σοβαρά, με την κρίση που είχαμε αγκαλιά, έριξε το περίφημο σπρεντ πολύ κοντά στις 100 μονάδες βάσης. Το παράθυρο ευκαιρίας για την κάθαρση και την ανατροπή είχε ανοίξει. Ένα μικρό αλλά φιλόδοξο πακέτο διορθωτικών κινήσεων θα ήταν αρκετό για να δώσει στη χώρα την ανάσα που χρειαζόταν μέχρι να οργανωθεί η ανασύνταξη των πολιτικών για την ανάπτυξη της οικονομίας.

Δυστυχώς, η νέα πλειοψηφία ανήχθη να πράξει το καθήκον της. Το χειρότερο: από κυβερνητική θέση πλέον διαπίστωνε την καταστροφή και έχασε το δεύτερο ατού

της χώρας, την απόλυτη υποταγή μας στους κανόνες του Συμφώνου Σταθερότητας.

Το κύρος των ελληνικών ομολόγων αμφισβητήθηκε ευθέως και το περιθώριο ασφαλείας άνοιξε προληπτικά. Ο προϋπολογισμός ψηφίστηκε ενώ το κόστος δανεισμού της χώρας πλησίαζε τις 300 μονάδες. Από αυτό το «τρακοσάρι», οι 100 μονάδες οφειλονται στην τραπεζική απώλεια αξιοπιστίας της Ελλάδας. Οι επόμενες 100 μονάδες εξηγούνται από το μέγεθος του δημόσιου χρέους και την άρνηση (μέχρι πρότινος) εφαρμογής των κατάλληλων μέτρων. Το τελικό 100άρι είναι μια πραγματικότητα με την οποία θα ζούσαμε, έτσι κι αλλιώς, για πολλά χρόνια. Οσα θα χρειαστούν για να επιδιορθώσουμε το καταρρέον σπιτικό μας.

Τι θα άλλαζε στην εικόνα αυτή αν υπήρχε ένας ευρωπαϊκός μηχανισμός διάσωσης, όπως μπορεί, ενδεχομένως, να γίνει ένα «ευρωπαϊκό» Νομισματικό Ταμείο (ENT);

Γράφαμε («Ζήτω το ENT», Σάββατο 27 Φεβρουαρίου 2010) ότι «η ανθεκτικότητα της Ευρωζώνης βρίσκεται στο στόχαστρο των αγορών. Τα ελληνικά «χαρτιά» πρέπει να μετατραπούν, σε κάποιο βαθμό, σε ευρωπαϊκά ομόλογα. Ένα Ευρωπαϊκό Νομισματικό Ταμείο θα κάνει αυτήν ακριβώς, την τόσο απαραίτητη δουλειά», σημείωνα, από ελπίδα περισσότερο, παρά με τη βεβαιότητα εκείνου που πιστεύει ότι η Ευρώπη ή θα γίνει ομοσπονδιακή ή αλλιώς θα καταδικαστεί στον πανικό.

Δεν περίμενα, ειλικρινώς, να έρθουν όλα τόσο γρήγορα. Οφείλω

να αναγνωρίσω στον Γιώργο Παπανδρέου πόσο πολύ συνέβαλε στην επιτάχυνση αυτής της εξέλιξης. Με τη βαθύτατη πεποίθησή του για το λάθος των αγορών να θέλουν την Ελλάδα να διπλωθεί στα δυο. Με την πίεσή του προς τα μεγάλα κράτη για την ανάγκη να εκδηλώσουν την αλληλεγγύη τους εμπρόθετος και γρήγορα, πριν το κακό φτάσει στο μεδούλι της Ευρωζώνης.

Η έμμεση, όσο και αυτονόητη «απειλή» ότι η Ελλάδα θα οδηγηθεί στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ένα σκαλοπάτι πριν από την πτώχευση έστειλε το σπρεντ κοντά στις 400 μονάδες, ενεργοποίησε όμως τα ανακλαστικά των πιστών Ευρωπαίων. Ακόμη, όμως, κι αν ήδη λειτουργούσε το ENT, η Ελλάδα θα πλήρωνε βαρύ τίμημα για το δημοσιονομικό μας χάος. Ο δανεισμός γίνεται πάντοτε στην αγορά και το δικό μας χρέος είναι πολύ μεγάλο για να το αντέξει οποιοδήποτε Ταμείο.

Υπάρχει, βεβαίως, μια ουσιαστική, διαφορά. Κάθε απώλεια εθνικής κυριαρχίας που τη δυναμώνει μια Ομόσπονδη Ευρώπη είναι κέρδος για την επόμενη γενιά και για τη συντήρηση της εθνικής μας οντότητας. Αντιθέτως, τα κελεύσματα του ΔΝΤ, την προσφυγή προς το οποίο απέκλεισε ο πρωθυπουργός, απλώς θα ενίσχυαν το πιστεύω των απόχθονων αφρόνων πως για όλα όσα ζούμε φταίει ο... ιμπεριαλισμός! Άλλωστε, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα η Ελλάδα θα σωθεί μόνη της, με ελάχιστη βοήθεια από τους ελάχιστους φίλους της.